

DER ligger en lille By ved Middelhavet en Milsvej fra Genua. Den ligner i sit Anlæg de fleste andre af de mange Hotel- og Pensionatsbyer, som vor soldyrkende Tid har drevet frem dernede i Europas Varmebænk under de olivengraa Appeniner. Lagvis ligger den op ad Bjergmuren med stejle Gader, Buegange og tropiske Palmehaver. Langsmed Stranden er der ført en Promenade. Paa svære Undermure er den løftet en halv Snes Meter over Brændingen, der under paalands Vind — og det blæser ganske hyppigt over Middelhavet — springer op med en Bevægelse, der minder om en stejle Hest, og derpaa opløser sig i Skum med en Syden, saa helt forskellig fra det Drøn, hvormed vor egen graa Vesterhavsbrænding ligesom i tunge Drømme vælter sig over Sandrevlerne. Tager Vinden til og faar Syvmilestøvlerne paa — og det stormer slet ikke saa sjældent under Azurkysten — brydes Havet mod Undergrunden med en hul Sprænglyd og staar tilvejs med et taarnhøjt Sprøjt som fra en undersøisk Eksplosion.

Byens største Hotel er Parkhotellet, et marmorchvidt, fem-etages Soltempel med Hundrede Altan-Altre